

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN DE KERLECQ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΥ

Τὸ βράδυ ἔπεφε στὸ δάσος τοῦ Ἀϊτῶν. Ὁρθίος μῦθος στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου του, ὁ Πέτρος Ροστέρι ἐξέταζε τὸ δρόμο. Ἀπὴν τὴν ἐποχὴ οἱ ταξιδιώτες εἴταν σπάνιοι. Ὁ Πέτρος Ροστέρι μῆκε πάλι στὸ σπῆτι.

Ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ Πέτρος Ροστέρι ὄνειρευότανε νὰ ἐκπατριετοὶ στὴν Ἀμερική, κ' ἔφερεν παράδειγμα τὸν ἀδερφό του τὸν Ἀντώνη, ποὺ εἶχε φύγει πρὸ δεκάξη χρόνων κ' εἶχε κάνει, καθὼς ἔλεγαν, μιὰ ἀρκετὰ καλὴ περιουσία στὸ Μεξικό. Ἡ γυναῖκα του πάλι ἡ Σέππα δὲ μπορούσε οὔτε νὰ τὸ συλλογιετοὶ κἂν αὐτό.

— Ἐπιτέλους, ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἀντώνης ἔκανε ἐκατομμύρια, τότε γιατί δὲ σοὺ στέλνει καὶ σένα, τοῦβλεγε.

Ἡ νύχτα εἶχε ἀλλοθῆ ἐξω ἀπότομα. Μιὰ ἀστραπὴ ξέσκισε τὸν οὐρανό. Ἡ Σέππα σταυροκοπήθηκε μὲ φόβο.

— Ἡ μόρα εἶνε οἰκουρῆ, παρατίησε ὁ ξενοδόχος.

Γιὰ τὴν δώρη κορυαίω στὸν ἑαυτοῦ της ἡ Σέππα ἀναψε τὴ λάμπα κ' ἔρριξε ἔξω τὴ φωτιά. Ὁ κρότος ἐνὸς κερανοῦ τὴν κόλλησε ὀλότρημ στὸν τοῖχο.

Ἡ μόρα εἶχε ἀρχίσει, μὰ εἴταν ἀκόμη μακρυνή.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα ξερὸ χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε ; ρώτησε ἡ Σέππα.

— Ἐνας ταξιδιώτης ἀποπλανημένος ποὺ ζηταίε φιλοξενία.

Ὁ Πέτρος Ροστέρι τράβηξε τὸ σῆτρι καὶ εἶπε στὸν ξένο.

— Ἐμπα.

Ὁ ἀγνωστος πέρασε τὸ κατώφλι. Εἶδε τὴ φωτιά καὶ πλῆσισε ἀμέσως βγάδοντας τὴν κουκούλα τοῦ μανδύου του. Εἶταν ἕνας ἀντρας ὠριμος μὲ τετράγωνο πρόσωπο. Μιὰ καλοθερμμένη γενειάδα κατέβαινε ὡς τὸ σπῆτος του.

— Εἶστε ξένος ; τὸν ρώτησε ἡ Σέππα δινοντάς του μιὰ καρέκλα.

— Ξένος... χωρὶς νὰ εἶμαι.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο κάποιον ἀνάγκη νὰ σοὺς κάνει νὰ ριφικινδυνεύετε μὲ τέτοιον καιρὸ στὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ ;

— Βέβαια...

Εἶταν φανερὸ πὼς ὁ ξένος δὲν εἶταν διατεθειμένος νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῶν ξενοδόχων. Εἶχε τραβηχτεὶ σχεδὸν ὡς μέσος στὸ τζάκι καὶ μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα φαινόταν ν' ἀπολαμβάνει τὴ γλυκύτητα αὐτῆς τῆς δόσεως μέσος στὴ μόρα.

Ὁ Πέτρος τὸν κοιτοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἀνάμικτο ἀπὸ ἐκπλήξη καὶ δυσοπιστία. Ἡ Σέππα τοῦχε ψιθυροῖσε σ' αὐτὴ :

— Σιγουρέψου τουλάχιστον ἂν ἔχει νὰ πληρώσει.

Ὅσο σιγὰ κ' ἂν μίλησε ἡ μέγαιρα, ὁ ξένος ἄρπαζε τὰ λόγια της. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μᾶσο τραπεζογαρμῆτια κ' εἶπε :

— Φαντάζομαι ὅτι μ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ πληρώσει κανεὶς καλλίτερα ἀπὸ βασιλιά τὸ φαῖ του.

Ὁ Πέτρος Ροστέρι ὑποκλίθηκε ὡς τὸ πάτωμα :

— Τι θέλετε νὰ σοὺς ετοιμάσομε ; ρώτησε.

— Ὅ,τι δῆποτε, εἶπε ὁ ξένος. Πρὸ πάντων θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Ἀκούσ', εἶπε ὁ Ροστέρι στὴ γυναῖκα του, ὁ κύριος ταξιδιώτης θὰ κοιμηθεῖ ἐδῶ.

Ἐκείνη ἀναψε ἕνα κερί κ' ἀνέβηκε μιὰ ξεχαρβαλωμένη σκάλα. Ὁ Πέτρος κάθισε ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸν ξένο καὶ δικαιολογήσανε :

— Ἔχετε, ἔλεγε, δὲν εἶνε πολὺ ἄνετα ἐδῶ... τὸ σπῆτι εἶνε παλιό... κ' ἔπειτα λίγος κόσμος μᾶς ἔρχεται... Ὡστόσο, τὸ κρεβάτι εἶνε καλό...

— Αὐτὸ μονάχα μ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ ξένος.

Ὅθεν μιὰ λέξη παραπάνω δὲ μπόρεσε ν' ἀποσπάσει ἀπ' αὐτὸ τὸ διαβολᾶνθρωπο.

Κάθε τόσο ὄμως τοῦ ἔρριχνε κ' ἕνα βλέμμα ἐρευνητικό καὶ ἀπλοτο ξέροντας πὼς ἡ τσέπη του ἔκλειναν ἕνα σημαντικό ποσό. Σιγὰ σιγὰ ἡ ἰδέα νὰ πάρει αὐτὸ τὸ ποσὸ ἀπὸ τὸν νόμιμο κύριό του, ἀρχισε νὰ ζετλιγεται στὸ μυαλὸ τοῦ Ροστέρι.

Ἄ! τόσο χρόνια τώρα ζῶσσε τρισάθλια ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ βουνά.

— Κύριε... σοὺς περιμένουν πουθενά ; ρώτησε τὸν ξένο.

— Ἐμένα ;... ὄχι...

— ἔχετε βέβαια οἰκογένεια ;...

— Ἐ... δὲν ξέρω καλά... θὰ δοῦμε, εἶπε.

Κι' ἕνα παράδοξο χαμόγελο ἀφῆσε νὰ φανεῖ στὰ χεῖλη του. Στὸ τραπέζι ἔδειξε περισσότερη διάθεση, διηγήθηκε μάλιστα μερικὰ ἀνέκδοτα, ἀκούσε τῆς φλυαρίας τοῦ Ροστέρι καὶ τῆς γυναίκας του κ' ἔπειτα ζήτησε ἕνα κερί.

Ἡ Σέππα προσηύχθηκε στὴ σκάλα, τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ δωμάτιό του.

— Καλὴ νύχτα κυρία, εἶπε ξερὰ ὁ ξένος.

Ὅταν ἡ Σέππα ξαναγύρισε στὴ σάλα εἶδε τὸν Πέτρο ποὺ μὲ τὰ μάτια τεράστια ἀνοικμένα τὴν ἐκοίταζε. Ὁ ἕνας εἶχε καταλάβει τὸν ἄλλο. Δὲν εἶπαν οὔτε μιὰ λέξη. Ὁ Πέτρος εἶχε καθίσει στὴ θέση ποὺ καθόταν πρὸ ὀλίγου ὁ ταξιδιώτης. Ἡ Σέππα, στὸν πάγκο, κοντὰ στὴ σκάλα, ἀφογκραζόταν.

Ἔμειναν ἔτσι κάμποσο χωρὶς νὰ μιλοῦν, ἔπειτα πρῶτη ἡ Σέππα διάκοψε τὴ σιωπὴ.

— Κοιμάται, εἶπε.

— Εἶσαι βέβαια ;

— Ἄκου πὼς ροχαλίζει...

Ὁ Πέτρος ἀνοίξε τότε τὸ σῆτρι τοῦ τραπεζιοῦ, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι καὶ δοκίμασε τὴν κόψη του στὸ δάκτυλό του.

— Μιὰ μαχαίριά στὴν καρδιά...εἶπε. Ὁ ἄφθωο ἔπειτα τὸ μαχαίρι οὐκ πληγὴ καὶ θὰ τοῦ χῶσω μιὰ πεσοῦσα στὸ λαίμω γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν αἰμοραγία... ἔπειτα θὰ μεταφέρουμετὸν ἀνθρωπὸ μᾶς ὡς τὸ ξεροπήγαδο... Θὰ τὸν σκεπάσομε μὲ χῶμα καὶ μὲ πέτρος κ' ἔτσι οὔτε ὁ διάβολος δὲ θὰ μπόρεσει νὰ τὸν βρῇ.

Ἡ Σέππα ἀναψε μιὰ μικρὴ λάμπα τοῦ περσελαίου, κατέβηκε τὸ φωτῆλι καὶ τράβηξε γιὰ τὴ σκάλα.

Τὸ πρῶτοπο τῆς Σέππας εἶχε πάρει μιὰ ἔκφραση διαβολικῆ.

Ὁ Πέτρος, χλωμὸς μὲ τὰ μάτια πεταγμένα, κρατοῦσε ὡς τόσο τὸ μαχαίρι του μὲ σταθερὸ χέρι.

Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ σπρῶξουν τὴν πόρτα. Ὁ ἀντρας μῆκε πρῶτος, περπατώντας στὰ τέσορα, μὲ τὸ μαχαίρι στὰ δόντια. Ἡ γυναῖκα τὸν ἀκολουθοῦσε, προσπαθώντας νὰ σκεπάσει τὸ ἄδύνατο φῶς τῆς λάμπας μὲ τὸ χέρι της.

Τὸ πάτωμα — συννεχὸς τους — δὲν ἐτριξε οὔτε μιὰ φορὰ. Ὁ Πέτρος ἀνορθώθηκε καὶ σήκασε τὸ χέρι...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ξένος πέταξε μὲ ὄρμη τὰ σκεπάσματά του καὶ τέντωσε τὸ πιστόλι του μπροστὸ στὴ μύτη τοῦ Πέτρου ποὺ ετοιμαζόταν νὰ τὸν χτυπήσει.

— Ψιὰ τὰ χέρια ! οὐρλιαξε.

Παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο ὁ Ροστέρι ὑπάκουσε.

— Καὶ σὺ, παλπογναῖκα, σήκασε τὸ φυτῆλι τῆς λάμπας γιὰ νὰ μπόρσομε νὰ δοῦμε.

Ἡ Σέππα, πελιδνή, ὑπάκουσε κ' αὐτὴ.

Ὁ ἀγνωστος γέλασε περιφρονητικά :

— Ἐ, λοιπόν, θέλατε νὰ μὲ δολοφονήσετε ;... Οἱ ἐρωτήσεις σας, οἱ τρώποι σας ποὺ εἶπαν ἀπὸ πρὶν αὐτό. Βλέπω ὅτι δὲν εἶσατε ξεσκολιόμενοι σ' αὐτὴ τὴν τέχνη... Ἐμπρός, μπόρετε νὰ κατεβάση τὰ χέρια σου τώρα, κύριε ξενοδόχε' στάσου μόνο λίγο μακριὰ... ἐκεῖ... στὸν τοῖχο... καλὰ.

Σώπαρε μιὰ στιγμὴ, ἀνάπνευσε δυνατὰ κ' ἔπειτα εἶπε :

— Ποιὸς εἶμαι, τώρα θὰ σοὺς τὸ πῶ... Πέτρο, ποῖτα με καλὰ ! Δὲ μ' ἀναγνωρίζεις ; ... Εἶν' τὰ γενεῖά μου... κ' ἔπειτα... εἶνε τόσοσ καρὸς ποὺ δὲν ἔχουμε δωθεῖ... Δὲν εἶσυνα κἂν ἀντρας ὅταν μὲ συνδωφεξε ἕνα βράδι ὡς

τὸ λιμάνι γιὰ νὰ πάρω τὸ βαπόρι... Θυμάσαι, τώρα ;

— Ἀντώνη !

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι. Δὲ φαντάζομαινα ποτὲ νὰ βρῶ σὲν αὐτοῦ τὸ ἀδελφὸ ἕνα δολοφόνω... ἕνα λοιπὸν...

— Ἄκου, Ἀντώνη... νὰ σοὺ ἐξηγηθῶ...

— Τίποτε... Ἐ τὶ θὰ γινόταν ἐδῶ, ἂν ἔχοντας ἐμπιστοσύνη, ἀποκοιμώμενοι ;

Κάθισσε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ καὶ στέναξε :

— Νᾶρχεται κανεὶς ἀπὸ τόσο μακριὰ γιὰ νὰ βλέπει αὐτὰ... Ἀντώνη... μιὰ στιγμὴ τρέλλας... Ἄν εἶδες...;

— Στὴν ἡλικία σου, μὲ τὴν τιμιότητα, μὲ τὴ θέληση καὶ μὲ τὸ θάρρος δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βροσκοπεῖ στὰ χάλια τὰ δικὰ σου. Εἶχα ἄσκημες πληροφορίες γιὰ λόγου σου. Δὲν ἔχεις φήμη τίμιου ἀνθρώπου, ἀληθινῶ Κοροικανῶ... Ὡστόσο, θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου. Βεβαιώθηκα. Ὅτι κ' ἂν κάνεις τώρα δὲ θὰ μπόρεσεις νὰ μὲ μαλακώσεις. Ἀθλίε ! οὔτε τὸ καθῆκον τῆς φιλοξενίας δὲν σεβάσθηκες ! Τίποτα δὲν εἶνε ἱερὸ γιὰ σένα !

Ξαναγύρισε στὴν πατριδα γιὰ νὰ σοὺ προσφέρω ἕνα μέρος τῆς περιουσίας μου, τώρα ὄμως δὲ θὰ πάρεις ο ὅ τ ε τ ε ν ε ζ ι μ ο .

Ὁ Ροστέρι συντριμμένος, εἶχαν γονατίσει κ' ἔτειναν τὰ χέρια τους, μὰ ὁ Ἀντώνης Ροστέρι τοὺς ἔσπρωξε.

— Τώρα, εἶπε, δὲ μένει παρὰ νὰ πληρώσει ὁ ἀγνωστος ταξιδιώτης τὸ φαῖ του.

Πέταξε τὸ πορτοφόλι του στὸ τραπέζι.

— Ὄρῖστε ! Ἀντίο !

Καὶ παρ' ὄλες τῆς ἰκεσίας τοῦ ξενοδόχου, παρ' ὄλα τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας του, ξαναπῆρε, μὲ τὴ μόρα, τὸν κατήφορο ποὺ ἔφερεν στὴ πολιτεία...

Jean de Kerleccq

— Ψιὰ τὰ χέρια ! οὐρλιαξε.